

Inéz Melichová

Milenci prežijú

MARENČIN PT

„Čo unáša človeka? Zmysly?
Nie, prahne po čomsi celkom inom.
Je to zúrivá túžba po skutočnej láske,
čo jednotaj volá a vždy uniká.“

Marie Dorval

Inéz Melichová

**milenci
prežijú**

MARENČIN PT

© Inéz Melichová, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Andrea Jurčová
616. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-855-2 (brož.)
ISBN 978-80-8114-857-6 (ePub)
ISBN 978-80-8114-856-9 (PDF)

Prológ

Hovorí sa, že pri zomieraní sa nám pred očami premietne celý život.

No ja vidím len to, ako padám do prázdna, a po náraze sa všetky moje myšlienky, pocity a slová trieštia na milión kúskov.

Už viac nie sú potrebné, pretože nedávajú zmysel.

Okrem jedinej spomienky.

Objaví sa mi v myšli len na chvíľu. Pár sekúnd predtým, než ma tma vtiahne do prázdnoty.

Stalo sa to dávno. Obidve sme si vtedy mysleli, že sa nám podarilo uniknúť, že sa nám podarilo nad ním zvíťaziť.

Mýlili sme sa.

Vrátil sa z minulosti, aby dokončil, čo sme začali, a zhmotnil naše najdesivejšie predstavy.

Cítim, ako mi po líci steká slza a padá do červenej kaluže, ktorá sa rozlieva pod mojím telom. Už viem, že zlo na seba dokáže vziať rôzne podoby a že týmto sa to nekončí.

Polnočný muž nezabudol.

A príde si aj po tú druhú.

1.

Kancelária advokáta Valcera svojou veľkosťou a zariadením dokonale vystihovala úspech a postavenie jej majiteľa. Ten sedel vo veľkom koženom kresle a netrpezlivo zabiehal očami k nástenným hodinám. Smrť dcéry mu na tvár pridala pár vrások a ubrala zo životného elánu, ale nie toľko, aby nedal najavo, že prítomnosť jej kamarátky ho zdržuje v práci. Doma naňho čakala jeho druhá žena so synom, ktorý bude o pár rokov kráčať v jeho šlapajach a prevezme po ňom advokátsku prax. Ešte stále mal pre koho žiť.

Sofia Hobsová pozrela smerom k rozmernému oknu, za ktorým sa črtala panoráma mesta zaliata ranným slnkom. Rozmýšľala, či existuje život po smrti. Kedysi v škole preberali Platóna a jeho učenie o duši. Podľa neho je duša okrídleným vozom a jeho kočišom je rozum. Ten vedú dva kone: jeden biely, poslušný, ktorý je symbolom srdca, a druhý čierny, vzdorovitý, ktorý je symbolom žiadostivosti. No jedine rozumová duša je nesmrteľná. Nevedela si spomenúť, čo sa stane s dušou, keď kontrolu nad záprahom prevezme jeden z nich, cit alebo žiadostivosť.

Niežeby ju tieto otázky niekedy zaujímali, ale po Nininom pohrebe nedokázala myslieť na nič iné. Ani na to, že sa len nedávno rozišla s priateľom a že jej otec si našiel frajerku, ktorá je od nej iba o rok staršia. Možno preto si s Ninou v detstve tak rozumeli. Obaja ich otcovia boli dobrí priatelia a úspešní právnici. Ninin bezpečný svet

sa rozpadol, keď mala šesť. Rodičia sa rozviedli, založili si nové rodiny a potom si ju medzi sebou pohadzovali ako horúci zemiak. K Sofii sa život zachoval trochu milosrdnejšie. I keď jej krátko po narodení zomrela matka, otec dokázal žiť zo spomienok až do dcérinej dospelosti.

Z myšlienok ju vyrušil rázny advokátov hlas. Vyzval ju, aby si sadla. Z jeho tónu vycítila, že ústretovosť sa snaží iba predstierať.

„Prečo si za mnou prišla? Dlhuje ti, teda, dlhovala ti Nina nejaké peniaze?“

Radšej sa zatvárila, že otázku prepočula. Naozaj si ten bezcitný egoistický panák myslí, že za ním prišla kvôli peniazom?

Na veľkom mahagónovom stole uvidela dve zarámované fotky. Spoločnú s manželkou a synom, trochu vyblednutú od slnka, a maturitnú fotku Niny. Napadlo jej, či ju tam mal položenú aj v čase, keď ešte žila.

„S Ninou sme sa nevideli od strednej školy. Chcela by som vedieť, ako zomrela.“

„To predsa vieš. Spadla z výšky približne tretieho poschodia, z hornej terasy na betónovú dlažbu a vážne si poranila hlavu. Možno... keby hneď dostala pomoc...“ hlas sa mu nebadateľne zachvel.

Sofia sa nemohla ubrániť dojmu, že nie od ľútosti, ale od výčitiek svedomia. Keby ju pod zámienkou osamostatnenia neodstáhoval do domu v nejakom zapadákovom, mohla ešte žiť. Už mala na jazyku, že mu to vykričí, ale ovládla sa.

„Nenašli sa žiadne stopy po násilí?“

„Sofia, som právnik. Mám kontakty na políciu.“

Keby sa našiel čo i len náznak toho, že zomrela násilnou smrťou, buď si istá, že by som to nenechal tak.“ Prvýkrát v jeho prejave spozorovala úprimnosť. „Ak by sa ju niekto pokúšal zabiť,“ pokračoval, „isto by sa bránila. Našli by sa stopy zápasu, roztrhnuté šaty, škrabance, kusy cudzieho tkaniva pod nechtami. Rozhodujúca je aj poloha, v akej ležala. To všetko sú fakty, ktoré veľmi jednoznačne dokážu určiť, či človek spadol z výšky nešťastnou náhodou, alebo mu pomohol niekto iný.“

„V poriadku, ak teda skočila sama, je to nešťastná náhoda alebo samovražda?“

„To s istotou nevieme,“ odvetil po krátkej pauze.

„Takže tie fakty nie sú také jednoznačné. A ak sa plánovala zabiť, prečo nenechala žiadny list na rozlúčku?“

Advokát Valcer postupne strácal trpezlivosť. Nebol zvyknutý, aby niekto ako ona spochybňoval jeho slová.

„Veľmi by som chcel vedieť, čo prinútilo moju dcéru o polnoci vyjsť na terasu a skočiť. Nemala v sebe alkohol ani drogy. Lekári mi hovorili, že mohla byť námesačná. V takom stave človek nevie, čo robí.“

„Námesačnosť má svoje dôvody. Väčšinou k nej dochádza v dôsledku psychickej traumy, stresu alebo napätia,“ nedala sa.

„Nikdy mi nespomenula, že by mala nejaké problémy.“

Možno aj spomenula, ale hneď, ako mu to povedala, to vo svojom mozgu presunul do spa-

mového koša a potom vymazal. Sofia si radšej zahryzla do jazyka a rovno prešla k tomu, prečo práve sedela v jeho kancelárií.

„Váš syn mi dal knihu s jej odkazom. Našiel ju v tom dome. Prekvapilo ma to, pretože už dlhšie nie sme v kontakte a nikdy sme si žiadne knihy nedávali. Odkaz napísala deň predtým, než zomrela.“

„Je tam aj niečo konkrétne, niečo, čo by objasnilo...“

„Tie slová viem naspamäť, ale nedávajú mi zmysel. Stojí v ňom, ahoj, Sofia, Eros a Thanatos je to, čoho sa bojím. Odpoveď dá ti Polnočný muž, ty buď rýchlejšia ako on,“ odrecitovala a od rozrušenia jej vyschlo v krku. „Obidve sme mali rady tajomstvá, v detstve sme si písali odkazy tajným písmom. To venovanie je šifra. Niečo mi chcela povedať, ale z nejakého dôvodu to nemohla vyjadriť otvorene. Bohužiaľ, nepodarilo sa mi ten odkaz rozlúštiť. Keďže Nina študovala informatiku, asi použila zložitejší šifrovací kód, lenže ja ho nepoznám.“

Advokát sa nesústredene pomrivil v kresle. Nemal náladu počúvať za vlasy pritiahnuté bludy. Lenže oproti nemu sedela dcéra jeho priateľa a kolegu a nechcel si pokaziť dobré vzťahy.

„Takže čo odo mňa chceš?“ odvetil rezignovane.

„Dovoľte mi ísť do toho domu.“

Už mal toho plné zuby. To dievčisko mu príšerne liezlo na nervy, ale bolo príliš odhodlané na to, aby sa ho ľahko zbavil. No nemohol ho len tak vyhodiť a na recepcii ho už čakal jeden

z jeho najlepších klientov. Zo zásuvky stola vybral zväzok kľúčov a hodil ho na stôl.

„Ak ťa to upokojí, choď sa tam zajtra pozrieť.“

„Jeden deň nestačí, potrebujem viac času. Potrebujem spoznať okruh priateľov, s ktorými sa v tom meste stretávala.“

„Sofia, netuším, o čo ti ide. Ak sa moja dcéra s niekým stretávala, boli to najmä jej spolužiaci z vysokej. Je koniec júna. Idú prázdniny. Pochybujem, že v dome, kde bývala, alebo v meste, kde žila, je niečo, čo by ti pomohlo objasniť jej smrť. Polícia ten dom prehľadala od pivnice až po povalu. Dvere boli zvnútra zamknuté, okná na prízemí sú zamrežované. Okrem nej sa tam nikto nenachádzal. Počas svojej praxe som sa musel zmieriť s tým, že nie všetky otázky môžu byť zodpovedané.“

Napätie v miestnosti stúpalo ako para v tlakovom hrnci. Sofia v kancelárii strávila už celých dvadsať minút a radšej si nechcela predstaviť, koľko by jej pán Valcer zaúčtoval, keby bola jeho klientka. Čakala, že ju vyhodí, keď mu zrazu zabľúdil zrak k zarámovanej fotke usmiatej dcéry. Náhle ho prešiel hnev a viditeľne starší a unavenejší si zložil okuliare a počúchal si prstami koreň nosa. Pochopila, že sa bojí odpovedí. Bála sa, že príčinou smrti jeho Niny bolo jeho vlastné zlyhanie. Možno bol skvelý právnik, ale mizerný rodič, ktorý uprednostnil kariéru a novú rodinu pred svojou dcérou.

„Dám ti na to mesiac, potom pôjde dom na predaj.“

Vzala kľúče a poďakovala.

Vo vzduchu cítila nevy povedanú otázku. Ludia umierajú každý deň. Má význam pýtať sa prečo?

2.

Sofia zastala v tieni obrovského gaštana a uprene hľadela na veľký trojpodlažný dom. Stál osamelo na konci tichej ulice, obohnáný vysokým tehlovým múrom. Obvodové steny vybudovali z kameňa, podkrovie spojené s terasou muselo byť pristavené iba pred pár desaťročiami. Odhadovala, že dom môže mať viac ako sto rokov a odvtedy niekoľkokrát prešiel rekonštrukciou. Okolité stavby vyzerali byť neudržiavané a očividne v nich roky nikto nebýval. Keby nepoznala starého Valcera, možno by sa čudovala, prečo sa rozhodol kúpiť svojej dcére dom na takomto osamelom a vyludnenom mieste. Cena nehnuteľnosti rozhodne nemohla byť malá, ale inde by ho stála dvojnásobok. A toľko zas do svojej dcéry z prvého manželstva neplánoval investovať. Na druhej strane, čo by dali jej spolužiaci z výšky za to, keby im rodičia kúpili takýto barák a nemuseli do konca života splácať hypotéky. Na prvý pohľad bola Nina šťastné dieťa starostlivého otca. V dvadsiatich troch rokoch mala vlastné bývanie a auto, aby mohla dochádzať do školy. Až na maličkosť. Tento dar jej priniesol namiesto šťastia smrť.

Aj vo svetle letného slnka pôsobila stavba

ponuro a opustene. Pod oknami vädli dlho nestrihané ružové kríky, brečtan obrástol niektoré steny aj múr okolo pozemku. Sofia si prehodila cestovnú tašku na druhé plece, jedným z kľúčov odomkla mosadznú bránku a po štrkovom chodníku kráčala k hlavnému vchodu.

Keď otvorila dvere, privítal ju závan studeného chladu a mŕtve ticho. Z menšej vstupnej haly s klenutým stropom viedli na poschodie staré žulové schody. Po pravej strane v kamennom výklenku uvidela asi metrové sochy dvoch mužských postáv s krídlami. Jeden držal luk a šípy, druhý mal okolo bedier opásaný meč. Na ich vzhľade sa podpísal zub času. Usúdila, že musia mať historickú hodnotu, a možno preto ich predchádzajúci majitelia neodstránili.

Na prízemí sa rozprestierala obdĺžniková kuchyňa s modernou linkou, ktorá v tomto zvláštnom dome pôsobila ako päšť na oko. Prezrela si dve miestnosti, ktoré boli zariadené ako obývačka a pracovňa, menšiu spálňu a priestrannú zrekonštruovanú kúpeľňu s rohovou vaňou. Ninin otec ju upozornil, aby sa zdržiavala len v izbách na prízemí. Ostatné izby nezariaďovali kvôli plánovanej výmene elektrických rozvodov.

Prešla prázdny horným poschodím až do podkrovia, z ktorého viedli veľké presklené dvere na terasu. Stislo jej srdce. Ale ak chcela zistiť, čo sa stalo, musela neprijemný pocit prekonať. Nazbierala všetku odvalu a vyšla von. Terasa, ktorá sa kúpala v letnom slnku, vôbec nevyzerala ako miesto, ktoré sa len pred pár dňami stalo dejiskom tragickej udalosti. Kovové ozdobné

zábradlie bolo príliš vysoké na to, aby sa cez neho dalo prepadnúť nešťastnou náhodou. Podišla k nemu, opatrne sa naklonila a pozrela dolu na betónové dlaždice. Nešlo jej do hlavy, prečo jej priateľka vyšla cez dve podlažia až do podkrovia, keď obývala iba izby na prízemí. Čo ju vyhnalo až sem a ešte k tomu uprostred noci? Vedľa terasy sa strecha zvažovala a končila na úrovni prvého poschodia, kde stála k domu pristavená garáž s rovnou plechovou strechou. Sofia sa pokúšala vžiť do kamarátkinho myslenia. Ako deti si dokázali rozumieť aj bez slov. Vždy presne vedeli, čo tá druhá cíti a čo sa chystá urobiť. Stála tam asi štvrt hodinu, keď odrazu sa pred ňou akoby rozsvietil obrovský reflektor a osvetlil v jej mysli neočakávaný obraz.

Vidí Ninu pred niečím utekať. Pred niečím, čo jej odrezalo cestu k východu. Nina beží na poschodie. Jej prenasledovateľ vie, že nemá kam ujsť. No dievča poháňa strach. Smrteľný strach, ktorý ju prinúti urobiť šialenú, ale jedinou vec, ktorá by ju mohla zachrániť. Pokúsi sa utiecť po streche. Lenže v noci, potme, stačí jediná nepozornosť.

Možno sa jej šmykla noha, možno dostala zvrát. Ako veľmi sa musela báť, keď sa rozhodla pre takýto riskantný únik? Čo bolo také strašné, že ju to vyhnalo až sem hore?

Predstavila si, že je sama v dome. Široko-ďaleko ani živej duše. Mohla kričať do ticha noci, ale pravdepodobnosť, že by ju niekto započul, sa rovnala nule. Videla, ako prekračuje zábradlie a pokúša sa po rímse dostať na zošíkmenú časť

strechy, odtiaľ chce preliezť na garáž a potom zoskočiť na zatrávnenu plochu. Alebo len verila, že ten, kto ju prenasleduje, si za ňou na strechu netrúfne a ona tam bude v bezpečí.

Výhľad z terasy umožnil Sofii získať prehľad o okolí. V diaľke sa majestátne týčila kostolná veža. Hľadela na červené strechy budov, na veniec hôr a hustých lesov obkolesujúcich nízke domčeky. Kládla si otázku, čím si tento vymretý kraj, kde líšky dávajú dobrú noc, vyslúžil status mesta. Pozrela na vysoké stromy vypínajúce sa k modrej oblohe, na lúky obsypané kvetmi. Vlasy jej postrapatil letný vánok. Počas dňa krajina vyzerala priam idylicky. Ale čo ak to bola len ilúzia, optický klam, ktorý svoju pravú podobu ukáže, až keď nastane noc? Čo ak sa vtedy do domu vkradne zlo? Jej úlohou bolo to zlo nájsť. No najprv musela vypátrať, odkiaľ prišlo. Či z hlbín hustého lesa, alebo z temných zákutí Mesta duchov. S pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou vedela, že je niekde tam vonku. Zatiaľ si nebezpečenstvo neuviedomovala, ale tentoraz ju premkli obavy. Čo jej urobí, keď zistí, že ho prišla hľadať?

3.

Neskôr poobede sa Sofia vybrala do mesta a v miestnych potravinách začala nenápadný rozhovor s predavačkou pri pokladni. Povedala jej, že sa práve prisťahovala a že býva v dome, kde sa stalo „to nešťastie“. Predavačka, unude-

ná päťdesiatnička s mastnými vlasmi, očividne nemala o rozhovor záujem a „to nešťastie“ jej stereotypným životom zjavne neotriaslo. Zamrmlala, že vie, o koho ide, že občas si k nim to dievča prišlo kúpiť cigarety, ale nijako zvlášť ho nepoznala a ani nevie, či malo v meste nejakých známych. Povráva sa, že vraj bolo nafetované a v drogovom ošiali sa pokúšalo lietať. A byť ňou, ona by v tom dome nezotrvala ani minútu, lebo určite tam po tej narkomanke zostala zlá energia. Sofia mala čo robiť, aby sa ovládla. No nechcela ukázať, že jej na tom príliš záleží, a podrobnejšie už od predavačky nevyzvedala. Ten, kto vyhnal Ninu na strechu, mohol byť stále v meste, preto nesmela vzbudiť pozornosť. Letargickú ženu zo zoznamu podozrivých vyškrtla. Keď ľudia o druhých vedia veľa, ohovárajú. Keď nevedia, ohovárajú tiež, ale musia si pri tom vymýšľať.

Na ďalší deň od rána lialo ako z krhly a nad mestom rozprestrela svoj temný závoj šedá zamračená obloha. Sofia z okna pozorovala potôčiky vody, ktoré stekali z odkvapovej rúry.

Keď lejak večer trochu poľavil, zobrala dážd-
nik, namierila si to do centra a chvíľu len tak bezcieľne blúdila uličkami. Zastala pred ošarpanou budovou s vyblednutým nápisom Kino, ktorá si očividne pamätala časy budovania svetlých zajtrajškov. Očami prebehla po programe. Hrali len jeden titul, podľa názvu išlo o ťažkú romantiku a o pár minút začínalo premietanie. Vôbec nemala chuť na supersladký film a okrem

toho nikdy nechodila do kina sama. Naposledy v jednom bola s Jurajom na nejakej bláznivej komédii, ktorej názov zabudla ešte v sále. Po filme išli k nemu domov a milovali sa. Pamätala si to nie kvôli tomu, že by sex s ním bol natoľko ohromujúci, aby sa jej naveky vryl do pamäti, ale preto, lebo bol ich posledný, keďže Juraj sa ukázal ako hňup a odvtedy jej prestal dvíhať mobil. Keď ho stretla v škole, vyhovárал sa, že sa musí učiť na skúšky. Neverila mu, a keď ho jedného dňa uvidela, ako sa s tou mrchou Lindou oblápa v zadnej lavici na seminári z verejného práva, ani ju to neprekvapilo. Ale trpkú chuť zradu a poníženia cítila ešte teraz.

Vošla do vestibulu a kúpila si lístok. Keď vstúpila do sály, prekvapilo ju, že v prítmí sedí iba jeden divák. Usadila sa na miesto dva rady pred ním a uvažovala, kam pôjde, ak premietanie zrušia. Na jej prekvapenie svetlá zhasli a na plátne sa objavili prvé reklamy. Samotný film sa jej zdal byť nudný a rozvláchny, plný intelektuálnych klišé a narážok, ktorým nerozumela. Už sa nečudovala, že naň nikto nešiel. Napriek tomu nepochybovala, že kino by bolo rovnako prázdne aj v prípade, žeby dávali najnovšie pokračovanie Avengerov. Keď po dvoch hodinách film konečne skončil, vychádzala zo sály viac otrávená a unudená ako na začiatku. Vonku na chodníku sa neúspešne pokúšala rozprestrieť dáždnik.

„S dovolením, môžem vám pomôcť?“ započula za sebou.

Prekvapene sa otočila. Zrak jej padol na široké plecia vysokého muža. Zaklonila hlavu a vte-

dy uvidela čierne, jemne zvlnené vlasy a pár tmavých očí, v ktorých sa od pouličných svetiel odrážal zlatistý lesk. Vzal jej dáždník z ruky a jedným mávnutím ho roztvoril. Po chvíli si uvedomila, že je to ten druhý divák.

4.

„Čo hovoríte na film?“ usmial sa. Jeho úsmev bol pôsobivý.

„Celkom to ušlo,“ odvetila rýchlo. Nechcela priznať, že sa išla k smrti unudiť. Čo ak sa jemu film páčil? Pravdu mu nepovedala asi preto, že ju odzbrojili jeho oči. Sofiu zalial jemný rume- nec. Ešteže už bola skoro tma.

„Na môj vkus trochu surrealistické, ale vždy ma lákali existenciálne drámy,“ pokračoval ne- nútene.

Zmätené hľadela na muža pred sebou. Netušila, že to dvojhodinové mlátenie prázdnej slamy bola existenciálna dráma.

„Podľa mňa tak trochu depresívne,“ pokúsi- la sa o primeranú odpoveď. Nikdy nemala rada pseudointelektuálne reči o nesmrteľnosti chrús- ta.

„Ste odtiaľto?“ opýtal sa hlbokým hlasom, v ktorom postrehla jemný cudzí prízvuk.

„Práve som sa prisťahovala.“

„Nechcem sa vnučovať, ale tiež som sa prisťa- hoval len nedávno. Ak nemáte program, môžem vás pozvať na kávu.“

Zaváhala. Videla ho prvýkrát v živote a podľa